

Sygn. akt IV KZ 25/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 21 września 2017 r.,
w sprawie **M.Ż.**,
skazanego z art. 297 § 1 k.k.
zażalenia skazanego,
na zarządzenie Przewodniczącej VII Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu
Okręgowego w K.,
z dnia 19 lipca 2017 r., sygn. akt VII Ka (...),
o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł:
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 19 lipca 2017 r. Przewodnicząca VII Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. odmówiła przyjęcia kasacji złożonej przez M. . od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt VII Ka (...).

Zażalenie na ww. zarządzenie z dnia 19 lipca 2017 r. wniósł skazany M.Ż., kwestionując opinię wyznaczonego mu obrońcy z urzędu o braku podstaw do wniesienia kasacji, a także wskazując, że decyzja o odmowie przyjęcia kasacji była przedwczesna.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie jest zasadne.

Stosownie do treści art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, to powinna zostać sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. W związku z tym osobista kasacja skazanego nie realizuje wskazanego wyżej przymusu adwokacko - radcowskiego, a zatem obciążona jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie jej biegu. Skarżącemu w postępowaniu okołokasacyjnym został wyznaczony obrońca z urzędu, który nie stwierdził podstaw do sporządzenia i wywiedzenia kasacji, obszernie uzasadniając swoje stanowisko w pisemnej opinii wydanej w trybie art. 84 § 3 k.p.k. (k. 300–305).

Przypomnieć tym samym należy, że pełnomocnik z urzędu w swej decyzji co do istnienia podstaw do wniesienia kasacji zachowuje pełną autonomię. Dlatego stanowisko to jest dla sądu wiążące, tym bardziej, że brak jest argumentów do kwestionowania rzetelności przedsięwziętej czynności procesowej. Nie ulega wątpliwości, że prawo skazanego do korzystania z profesjonalnej pomocy prawnej, który wykazał niemożność poniesienia wynikających z tego tytułu kosztów bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny (art. 78 § 1 k.p.k.), zostało zrealizowane przez jednokrotne przyznanie – z urzędu – pełnomocnika dla wykonania czynności procesowej objętej przymusem adwokacko-radcowskim. W konsekwencji, skoro sporządzona przez skazanego kasacja jest dotknięta wskazanym wyżej brakiem formalnym, który nie został w trybie art. 120 § 1 k.p.k. usunięty w terminie zakreślonym zarządzeniem z dnia 13 marca 2017 r. (k. 362), to prawidłowo wydano zarządzenie o odmowie jej przyjęcia.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.